

(၁၀) အုပ် ပြောက်အထူးထုတ်လုပ်ချင်း ၁၀ ဩဂုတ်

မုဝိုင်းနှင်းသစ်

လက်မှတ်

၂၀၁၆

နိဒါန်း

ကျွန်မရဲ့ ပရိသတ်များအားလုံး မင်္ဂလာပါ. . . .

မူပိုင်နှင်းဆီဆိုတဲ့ ကျွန်မ စာ စ,ပြီးရေးတဲ့အချိန်က စိတ်ဖိစီးမှုတွေ ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပါ တယ်။ Self Confidence ဘယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်ပြောပြော၊ ကျွန်မ ရေးပြတဲ့ စာ . . . ကျွန်မ ဖန်တီးလိုက်တဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေဟာ ပရိသတ်တွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပါ့မလား ပရိသတ်တွေ ကရော ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ အားပေးမှာလဲဆိုတာ စိတ်တွေက ကျွန်မကို တော်တော်လွှမ်းမိုး ခဲ့ပါတယ်။

စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တဲ့ ကျွန်မအဖြစ်က မတ်စောက်တဲ့ တောင်တစ်တောင် ကို တက်နေရသလိုပါပဲ။ တစ်ဆင့်ချင်း တက်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ဖေးကူပြီး လက်တွဲတဲ့သူတွေ ရှိသလို ဆက်မတက်ရဲအောင် ဟန့်တားနှောင့်ယှက်ပြီး ခြေထိုးခံမယ့် သူတွေနဲ့လည်း ကြုံခဲ့ရပါ တယ်။

ဘာတွေပဲ ကြုံလာ ကြုံလာ ကျွန်မ အဓိက ခြေကုပ်ယူထားတာ ပရိသတ်တစ်ခုတည်းပဲ . . . ဟိုဝေးလံသီခေါင်တဲ့ အရပ်တွေကနေ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အားပေးတဲ့ လေလှိုင်းပေါ်က ပရိ သတ်တွေ၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကနေ စာရေးပြီး အားပေးကြတဲ့ စာထဲက ပရိသတ်တွေ Face Book ပေါ်က ကျွန်မရဲ့ Fan တွေ၊ အဲဒီ ကရတဲ့ အင်အားတွေနဲ့ ကျွန်မ ရှေ့ဆက်ခဲ့တာ အခုဆိုရင် ဆယ်အုပ်မြောက်ခဲ့ပါပြီ ဒါဟာ ကျွန်မဘဝမှာတော့ မှတ်တိုင်တစ်ခုပဲပေါ့။

ကျွန်မကို စာရေးဆရာမဖြစ်စေချင်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးအတွက်လည်း စိတ်ကျေနပ်စာရာဖြစ်လိမ့် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီဆယ်အုပ်မြောက် အမှတ်တရစာအုပ်လေးကို ရေးတဲ့အခါ ပရိသတ်တွေ ရင်ထဲမှာ တစ်ခု ချကျန်ခဲ့စေချင်တဲ့ စေတနာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ

တကယ်ဖြစ်ပေါ်လာတာပါ။ ကျွန်မ ဘာရေးရမလဲ ဆိုတာကိုလည်း လွန်ခဲ့တဲ့
လေးငါးလလောက်ကတည်က စဉ်းစားထားပြီးသားပါ။

ဘယ်တော့မှန်းမသိတဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ လူတိုင်း မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမယ့်
သေခြင်းတရားကို ကျွန်မ တွေးမိတဲ့ ရှုထောင့်ကနေ၊
ပတ်ဝန်းကျင်မှာတွေ့ကြုံနေရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကနေ တစ်စစီ ဆွဲ ထုတ်ယူပြီး
ပရိသတ်တွေအတွက် ကျေးဇူးဆပ်လိုက်ပါတယ်။

Comic ပဲ ရေးရေး၊ Drama ပဲ ရေးရေး၊ အားပေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့
ပရိသတ်တွေအားလုံးကို ကျွန်မ အရမ်းချစ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း
အထူးတင်ပါတယ်ရှင်

မူပိုင်နှင်းဆီ

P.S

ဒီပတ္တလေးရေးဖို့အတွက် ကုန်ကြမ်းလိုတဲ့အခါ ရေဝေးအထိ
ကျွန်မသွားပါတယ်။ ဝင်လေ နဲ့ထွက်လေ ကြားထဲမှာ ရပ်သွားနိုင်တာ အသက်ပါ . . .
. ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးရှိလည်း သေပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ certificate
တစ်ခုက ရသေးတာပဲ။ အတန်းပညာ မတတ်တဲ့သူတွေ လည်း အဲဒီ certificate
လေးတော့ မလွဲမသွေ ရဦးမှာပါ။

လာခြင်း တူပေမယ့် . . . ပြန်တာခြင်းတော့ မတူနိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား။
အချိန်မရွေး ဒီစီ က ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့
အသိလေးတစ်ချက်ဝင်သွားပြီဆိုရင် ကျွန်မ ရေးရကျိုး နပ်ပါပြီ။

City Fm ၏

‘ကြယ်စင်များရဲ့ ပဲ့တင်သံ’ အစီအစဉ်အတွက်
စာရေးဆရာမ မူပိုင်နှင်းဆီနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း
အမှတ်တရ . . .

City FM >>> ကြယ်စင်များရဲ့ ပဲ့တင်သံ ပရိသတ်ကြီး မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ နေ့ကလေး ဖြစ်ပါစေနော် . . . ဒီအစီအစဉ်လေးကနေ စာဖတ်ပရိသတ်တွေကို ရသစုံ ခံစား နိုင်ဖို့ တင်ဆက်ပေးနေတဲ့ စာရေးဆရာမ မူပိုင်နှင်းဆီရဲ့ စကားသံများကို တင်ဆက် ပေးသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

City FM >>> ဆရာမ မူပိုင်နှင်းဆီ မင်္ဂလာပါ . . . ပထမဆုံးအနေနဲ့ အစ်မ ဒီစာပေလောကထဲကို ရောက်ရှိခဲ့ပုံနဲ့ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထု စ, ထုတ်ဖြစ်ပုံလေးကို သိပါရစေ။

Rose >>> ၁၉၉၉ မှာ အစ်မ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်တက္ကသိုလ်မှာ Final Year တက်နေတဲ့အချိန် ပေါ့၊ တစ်နေ့ ပြင်သစ်အခြေစိုက် ကမ္ဘာ့ဆရာဝန်များအဖွဲ့က ဝတ္ထုတိုသုံးပုဒ်ပေါင်း ပြီး ဝင်ပြိုင်ဖို့ ပြိုင်ပွဲကျင်းပမယ့် သတင်းလေး ပါလာတာ အစ်မ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီ မှာ ‘ဘဝနွဲ့’ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို စရေးပြီး ဝင်ပြိုင်ခဲ့တာ မထင်မှတ်ဘဲနဲ့ ပထမဆု ဒေါ်လာ ၃၀၀ ကို အစ်မ ရခဲ့ပါတယ်။

City FM >>> အဲဒီ တုန်းက ‘မူပိုင်နှင်းဆီ’ နာမည်နဲ့ပဲ ရေးတာလား အစ်မ

Rose >>> မဟုတ်ဘူး။ အစ်မရဲ့ နာမည်အရင်း ယဉ်မိုးပိုင်နဲ့ ရေးခဲ့တာပါ။

City FM >>> ဒါဆိုလို့ရှိရင်လေ . . . ပထမဆုံး လုံးချင်း စထုတ်ဖြစ်တာကရော . . .

Roce >>> ‘ပင်လယ်ရေချမ်း နွေမှာခန်း’ကို ရေးပြီးတော့ ၂၀၀၉ မှာ စထုတ်ဖြစ်တာ. . . .

City FM >>> အဲဒီ ဝတ္ထုလေးက ဖတ်ပြီး ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင် ခံစားရတယ်။ ဖြစ်ရပ်မှန်လား အစ်မ. . .

Rose >>> အစ်မတို့ မြိတ်က ပင်လယ်နဲ့နီးတော့ ပင်လယ်ဓားပြတွေဆို

မြို့ပေါ်မှာ လူကြီး လူကောင်းလိုနေတာ . . . မြို့မျက်နှာဖုံးတွေပေါ့ . . . ဒါကတော့ တကယ့်ဖြစ်ရပ် မှန်၊ အဲဒါလေးကို အခြေခံပြီး ကျန်တာက အစ်မရဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး ဇာတ်လမ်းအနေနဲ့ ဖန်တီးတာ။

City FM >>> အစ်မ ဒီစာရေးတာကို ဘယ်အရွယ်က စပြီး စိတ်ဝင်စားတာလဲ-

Rose >>> ကိုယ့်ဟာကိုယ် စာရေးချင်လို့ ရေးချင်မှန်း မသိဘူး။ ၁၉၉၅ မှာ အစ်မ သိပ်ချစ်တဲ့ အဘွားဆုံးတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းလို့ ထွက်ပေါက်အနေနဲ့ စာတွေ ချရေးဖြစ် တာ။ အဲဒီ အချိန်ကျတော့မှ သိတာ . . . ကိုယ်စာရေးချင်နေတယ်ဆိုတာပေါ့နော်။

City FM >>> အစ်မရဲ့ မူပိုင်နှင်းဆီ ဆိုတဲ့ ကလောင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံလေး ပြောပြပါလား . . .

Rose >>> မူပိုင်ဆိုတဲ့ နာမည်လေးက ဆန်းတယ်လေ၊ နောက်ပြီး စာရေးတဲ့သူက မိန်းကလေး ဆိုတာ . . . သိစေချင်လို့ ပန်းနာမည် နှင်းဆီနဲ့တွဲပြီး ‘မူပိုင်နှင်းဆီ’ဆိုတဲ့ ကလောင် နာမည်ကို ယူခဲ့တာပါ။

City FM >>> အစ်မစာအုပ်တွေက တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် မတူဘဲ ရသစုံပေးတာ တွေ့ရတယ်။ သူများတွေဆိုလို့ရှိရင် တစ်လိုင်းတည်း သွားတာတွေ့ရတယ်လေ . . .

Rose >>> တချို့ကလည်း အစ်မကို လိုင်းကြောင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ နော်၊ အစ်မက အစောကြီးကတည်းက ပြောပြီးမှ ဝင်တာလေ၊ အစုံချပြချင်လို့ပါလို့၊ ဘာလို့ဆို လူတွေရဲ့ ခံစားချက်က တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့ မတူကြဘူးလေ၊ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်ဆိုလည်း ဒီတစ်အုပ်က ဒီလိုသွားပေမယ့် နောက်တစ်အုပ်ရေးတဲ့အခါ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ငြီးငွေ့လာရင် ထွက်ပေါက်ဆိုတာ လိုချင်လာမှာပဲ၊ ဟာသလေး ရေးလိုက်ရင် ကိုယ်လည်ပျော်ရတယ်

ပရိသတ်တွေလည်း ပျော်ရတယ်ဆိုတော့ အဲဒီ ဖီလင်ကလေးကို အစ်မက ကြိုက်တယ်လေ . . . အဲဒါကြောင့် ဇာတ်လမ်းတော့ အစုံရေးမှာပါ။

City FM >>> အစ်မရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဇာတ်ရုပ်အနေနဲ့ အသက်သွင်းဖို့ရော မရှိဘူးလား။

Rose >>> ‘ဖူးစာ လူသား ဒူးကာလို့ မရ’နဲ့ ‘ဇောသုံးဇော’ ဝတ္ထုပါ။

City FM >>> ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးတဲ့အခါမှာ အစ်မအတွက် ဘယ်လိုပတ်ဝန်းကျင် အချိန်အခါမျိုး လိုအပ်သလဲ အစ်မ။

Rose >>> အစ်မအတွက် ပတ်ဝန်းကျင်က ဒီလောက်အဓိကမကျဘူး။ အဓိကက အစ်မရဲ့ စိတ် . . . ကိုယ့်စိတ်က တည်ငြိမ်ပြီး Clear ဖြစ်နေတဲ့အခါကျရင် . . . အရမ်းရေးလို့ ကောင်းတယ်။

City FM >>> အစ်မရဲ့ ဝတ္ထုအတွက် . . . ကုန်ကြမ်းကို ဘယ်လို ရှာဖွေသလဲ။

Rose >>> ကုန်ကြမ်းအတွက်ဆိုရင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က အရေးကြီးတယ်။ ညီမ . . . သာမန် မျက်စိနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လို မရတော့ဘူး . . . ပညတ် မဟုတ်တဲ့ ပရမတ် သဘောထား Ultimate Reality ကို မြင်တတ်ဖို့ လိုတာပေါ့။

City FM >>> အစ်မ . . . သူများတွေရေးနေကျ မဟုတ်တဲ့ ထူးထူးခြားခြားဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရေးဖို့ စဉ်းစားထားတာရော ရှိလား . . .

Rose >>> ရှိတယ် ညီမ . . . ဆယ်အုပ်မြောက်ကျရင် အထူးထုတ်အနေနဲ့ သေခြင်းတရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လေးရေးမှာပါ။ နာမည်က DC တဲ့၊ Death Certificate ပေါ့။ လူ သေရင် ထုတ်ပေးတဲ့ သေလက်မှတ်လေ . . . မသေခင်မှာ ဘွဲ့တွေ၊ ဂုဏ်ထူးတွေ အများကြီးရှိလည်း သေပြီးတဲ့နောက်မှာ အသုံးမဝင်ပါဘူး . . .

ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲပါစေ . . . ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ . . . နောက်ဆုံး
သူတို့ အတွက် အသုံးဝင်တာ DC ပဲ။ အဲဒါမှ မပါရင် ရေဝေးကို အလောင်းသယ်လို့မှ
မရ တာ။

City FM >>> အစ်မရဲ့ ထွက်ပြီးသမျှ ဝတ္ထုထဲမှာ အားအရဆုံး ဝတ္ထု။

Rose >>> ‘ပင်လယ်ရေချမ်း နွေမှာခန်း’

City FM >>> ဒီအစီအစဉ်ကနေ ပရိသတ်ကို ပြောချင်တာလေးရှိရင်
ပြောခဲ့ပါဦး အစ်မ။

Rose >>> ထွက်ပြီးသမျှ ဝတ္ထုအားလုံးကို အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ
အားပေးတဲ့ ပရိသတ်ရှိလို့ လည်း အစ်မကိုအားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီး
တင်ပါတယ်လို့ ပြောချင်ပါ တယ်။ နောက်ထပ်လည်း ဇာတ်လမ်းအစုံရေးသွားမှာပါ။
ဆက်ပြီး အားပေးပါ၊ ဝေဖန်ပါလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

City FM >>> အခုလိုမျိုး အချိန်ပေးပြီး
လာရောက်ဖြေကြားပေးတဲ့အတွက် အစ်မကို City FM က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

Rose >>> အစ်မကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အခန်း(၁)

ကောင်းကင်ကြီးက မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေတုန်း . . .

အရုဏ်တက်ဖို့များ သတိမရလေ ရော့သလား ရောင်နီလေးတွေ ပျို့လာပါတော့ . . . ကျွန်တော် ကြောက်လာပြီဗျ . . . ဒီနေ့ ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းက ပိတ်ရတာလဲ

စောစောစီးစီး ကျက်သရေ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အလောင်းတွေကို အဖေက အခကြေးငွေယူပြီး စ,တူးနေပြီ။ တစ်လောင်းပြီး တစ်လောင်း
အလောင်းပိုင်ရှင်တွေက လာစောင့်ယူပြီး သချည်း အသစ်ဆီ သယ်သွားကြမည်။
အုတ်ဂူအသစ် . . . ဒါမှမဟုတ် မြေပုံအသစ်တွေလုပ်ပြီး ထပ်မံ သင်္ဂြိုဟ်ကြဦးမည်။

နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်အကြာမှာ ဆုံးခဲ့တဲ့ အလောင်းလဲဆိုတ
သိချင်ပေမယ့် ဓာတ်မီးနှင့် ရဲရဲထိုးမကြည့်ရဲပါ။ မကြာသေးခင်ကမှ ဆုံးခဲ့တဲ့
အလောင်းတွေဆို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တွေ မြင်လိုက် ရရင် ဒီနေ့အဖို့ ကျွန်တော်
ထမင်းစားဝင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

‘ဟေ့ကောင် မီးလေး ဘာလေး ထိုးပြလေကွာ ဒီမှာ အဖေက
အလုပ်လုပ်နေတာ မင်းက ကူဖော်မရဘဲ ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ’

ထစ်ခနဲရှိ ဆဲမယ် စိတ်မထင်လျှင် ရိုက်မယ် အဲဒါ
ကျွန်တော့်အဖေပေါ့ ပြောရင်းဆိုရင်းပင် အဖေက

‘မှိုင်း ရော့ ဖမ်းလိုက်စမ်း’

‘အား အား ခြေထောက်ကြီး အဖေ’

ရုတ်တရက် ကောက်ခါ ငင်ခါ ပစ်ပေးလိုက်တာက
ခြေထောက်အပြတ်ကြီးဆိုတော့ မှိုင်း တော်တော်လန့်သွားပါသည်။ သွေးပျက်မတတ်
ပမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ကုန်းအော်သောအခါ မှိုင်းရဲ့အဖေက တဟားဟား

ရယ်လို့မဆုံးတော့....

‘ဟား....ဟား....ဟား....မှိုင်း သေချာကြည့်လေကွာ အဲဒါ
ခြေထောက်အတုကြီး သားရဲ့....ငါ့သားလုပ်ပြီးတော့ သတ္တိကြောင်ချက်ကလည်း
အံ့မခန်းပါလား။ ဒီမယ် အဖေ ပြောပြမယ်။ ဟောဒီ လူသေကောင်တွေက
လောကမှာ အပြစ်အကင်းဆုံးနဲ့ အငြိမ်းချမ်းဆုံး ပဲကွ....
အသက်ရှင်နေတုန်းမှာတော့ လောဘတွေ၊ မောဟတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မာနတွေနဲ့ မုန်း
စရာ ကောင်းသလောက် သေလည်း သွားရော.... အားလုံး ငြိမ်းချမ်းကုန်တာပဲ
သား’

ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်လေးနှစ်မှာ အဖေပြောတဲ့
ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အလောင်း တွေကို ဘယ်လိုစိတ်အခံနှင့်
နားလည်ပေးရမှန်း မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။

‘မှိုင်းရေ....လာဟေ့....နောက်တစ်လောင်း၊ ဖော်ရဦးမယ်’

အဖေ့ခြေရာနောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါသည်။
အဖေ့ကိုချစ်လို့၊ ရိုသေ လို့ဆိုတာထက် သချင်းမြေနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကြောက်လွန်းလို့ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ အဖေ့ရဲ့နာမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်ကို
အမေးခံလိုက်ရတိုင်း အလိုလို အား ငယ်ရှက်ရွံ့မိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ
သိသွားမှာလည်း သေမလောက်ကြောက်ရသည်။ သုဘရာဇာ
တစ်ယောက်ရဲ့သားဆိုတဲ့အဖြစ်က ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်တက်စေမှာမှ မဟုတ်တာ။
လူတွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့ စရာ၊ နှိမ့်ချချင်စရာ၊ သနားစရာ.... လူတစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်လာမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒါဟာ အမှန်တရားပဲလေ....ရှောင်လွှဲလို့မှ မရတာ

အဖေ့ကို ကျွန်တော် ကြောက်သည်။ သိပ်ကြောက်ပါသည်။

အဖေ့အရိပ်မှာနေရတာ ၊ ရှက်ရွံ့လို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး အမျိုးတွေဆီမှာ သွားနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်။

အဖေက သုသာန်ကို အိမ်လုပ်ပြီး နေတဲ့လူဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး လိုက်မကြည့်အားပါ။

ကျောင်းဖွင့်ရက်တွေဆို ကျွန်တော့်အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့တွေပဲ။ ကျောင်းနဲ့နီးအောင်လို့ အကြောင်းပြပြီး အမေ့ရဲ့ညီမ ဒေါ်လေးသန်းဆီမှာ ငါးရက်နေခွင့်ရသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်နှစ်ရက်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ငရဲပဲ။ စိတ်မပါတဲ့ အဖေ့အလုပ်တွေ ကို လိုက်ကူပြီး လုပ်ပေးရသည်။ ဒီနေ့လိုမျိုးပေါ့...။

‘သားရေ... ဒီလူကြီးခမျာ အရိုးတောင် မရှိတော့ပါလားကွ...။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီနာရီလေး က အကောင်းစားဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ဪ...။ စံပီး...။ သူဌေးကြီး စံပီး...။ ခုကျတော့ လည်း မြေမှုန့်၊ သဲမှုန့်တွေနဲ့ ရောလို့၊ ချမ်းသာလိုက်တာမှ ကျိုကျိတက်...။ ဒါပေမယ့် လူဖြစ်ရကျိုး မနပ်ဘူးကွာ။ သုံးမဝင်၊ စွဲမဝင်နဲ့၊ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားတွေလည်း အများကြီး...။ ခုတွေ့လား...။ သူ့အလောင်းကို ဘယ်မယားမှ လာမဖော်ကြဘူး။ သူ့ရဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ လူတစ်ယောက်က အဖေ့ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားလိုက်တာ’

အဖေက ဦးစံပီး၏ နာရီကို ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးသည်။

‘သား...။ ယူလိုက်...။ ရော့...။ မင်း ကျောင်းတက်ရင် ပတ်လို့ရတာ ပေါ့’

‘ဟာ...။ မလိုချင်ပါဘူး အဖေရာ...။ ရွံ့စရာကြီး’

ကျွန်တော် ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းမိပါသည်။ မင်းမယူရင် ငါယူတယ်ဆိုပြီး အဖေက သူ့အိတ် ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က

အလောင်းပိုင်ရှင် လာစောင့်သော တရုတ်မကြီးတစ်ယောက် ရဲ့အလောင်း
ဖော်ပေးလို့ အဖေ ပုလဲတစ်ကုံး ရလိုက်သေးသည်။

တရုတ်တွေရဲ့ အယူအရ သေသူရဲ့ပါးစပ်ထဲကို ပုလဲတစ်လုံး
ထည့်ပေးလေ့ရှိသည်။

အဖေ့အလုပ်က ဂုဏ်ငယ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အချို့ကြီး
ရလေ့ရှိသည်။ နားကပ်တွေ၊ ဆွဲကြိုးတွေ ရသည့်အခါ ရတတ်သည်။

အမေဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဒီအဖေနှင့် ဒီသား နှစ်ယောက်သာ
ရှိသောဘဝတွင် အဖေ တာဝန် ကျေရာပါသည်။ ဒီနေ့ ဒီရက်အထိ ကျွန်တော်
ထမင်းမငတ်ဖူးသေးဘူးလေ... ကျောင်းလည်း သူလိုငါလို တက်နေနိုင်တာပဲ...။

ဒါပေမယ့် အဖေ့သားဖြစ်ရတာ ကို သေမလောက် ရှက်ရတယ်ဆိုတာ
ဝန်ခံပါတယ်...။

‘အဖေ... ပိုက်ဆံရတိုင်း သူများအလောင်းတွေပဲ ဖော်မနေနဲ့...
အမေ့အလောင်းရော ဘယ်တော့ရွှေ့မလဲ’

ကျွန်တော်မေးတော့ အဖေ ပြန်ဖြေပါသည်။

‘နောက်ဆုံးမှ ရွှေ့မယ်လေကွာ၊ မင်းအမေနဲ့ ငါ ဒီသချင်းကနေ
အတူတူပြောင်းကြတာပေါ့’

‘ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရင် ကျွန်တော် ကိုးတန်းစာ ကြိုသင်မလို့ အဖေ’

အဖေက ထွက်လာသော ချွေးတွေကို အကျလက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ဆွဲသုတ်ရင်း

‘ပညာအတွက် ဝမ်းစာဖြည့်ပေးတာတော့ ကောင်းပါတယ် သားရယ်...
အလွန်အကျွံဆို ရင်တော့ ဘယ်ဟာမှမကောင်းဘူး... ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်
ဖြစ်သွားတတ်တယ်ကွ... နောက်ဆုံး သေသွားတော့လည်း

မင်းတို့တတ်ထားကြတဲ့ ဟိုလက်မှတ် ဒီလက်မှတ်တွေက ယူသွားလို့မရပါ ဘူးကွာ. . . . ဒီမယ် မှိုင်း. . . . မင်းကို အဖေ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်. . . . လောကမှာ ပညာတတ်တဲ့ သူပဲဖြစ်ဖြစ်. . . . မတတ်တဲ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သေပြီးတဲ့နောက်မှာ လက်မှတ်တစ်စောင်စီတော့ ရကြတာပဲ. . . . အဲဒီ လက်မှတ်ကမှ တရားဝင်တာ. . . . အသုံးဝင်တာကွ’

အဖေက ပညာမတတ်လို့ပဲလား မသိဘူး။ ပညာရဲ့ တန်ဖိုးကို သူ နားမလည်ပါဘူးလေ။ အသက်ရှင်နေတုန်းမှာ ရတဲ့ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေ၊ ဘာ certificate, ညာ certificate တွေ. . . . အဲဒါ တွေရှိမှ လူ့ဘဝမှာ ဂုဏ်သရေရှိစွာ ရပ်တည်နိုင်မှာပေါ့။ သေပြီးမှ ရတဲ့ လက်မှတ်ဆိုတာ ရှိသေးလို့ လား။ ရှိတော့ရော ဘာများ သုံးစားလို့ ရမှာလဲ. . . . အလကား. . . .

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဖေ့ကို ပြစ်မှားမိပါသည်။ ဒီလိုအတွေးအခေါ် အယူအဆမျိုးရှိတဲ့ အဖေနဲ့ ကျွန်တော် အတူမနေချင်တာ သဘာဝကျပါတယ်လေ. . . .

ရောင်နီတွေ သန်းလာပြီ။ နံနက်လို့ ပီပီပြင်ပြင် ခေါ်လို့ရအောင် အလင်းရောင်အားကောင်း လာလေပြီ။ ကျွန်တော် ဒီသချင်းထဲက ဘယ်အချိန်ကျမှ ထွက်ရမှာလဲ. . . .

လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ဒီလိုကျက်သရေကင်းမဲ့တဲ့ နယ်မြေကို အများအားဖြင့် မလာချင်ကြ ပါဘူး။

ကျွန်တော့်မှာတော့ ဝဋ်ကြီးလွန်းလို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးကို လာနေရတာ . . .

ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ ရည်မှန်းချက်ပျောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး. . . .

ကျွန်တော့်မှာ အနာဂတ် ရှိတယ်။ သုဘရာဇာတစ်ယောက်ရဲ့သား ဖြစ်နေလို့ လမ်းဟောင်း ထဲမှာပဲ ပိတ်မိနေရတော့မှာလား. . . . လမ်းသစ်ကနေ

ရအောင် ဖောက်ထွက်ရမှာပေါ့....

ဒါ.... ကျွန်တော့်အိပ်မက်ပဲ....

အခန်း(၂)

မိုးစက်တွေက သွပ်ပြားတွေပေါ်တဖြောက်ဖြောက် ကျဆင်းနေသည်။
လေတိုက်လိုက် တိုင်း ယုနေပင်လေးတွေ ယိမ်းသွားကြသည်။ သားလေးနှစ်သက်တဲ့
ဇီဝါရနံ့လေးတွေ လေအဝှေ့မှာ အဖေရလိုက်တယ် သားရယ်....

ဟိုးမှာ.... မိုးရေတွေကြားထဲမှာ လာနေတာ သားလေး
မဟုတ်လား။ ဟုတ်မှာပါ သားမှ သားအစစ်ပဲ.... သားဝတ်နေကျ
မိုးကာဂျာကင်လေးတောင် ရေးရေးလေး တွေ့နေရ သေးတာ....

ဦးသက်နွေသည် ဝါးကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်
ထရပ်လိုက်ပြီး မိုးတွေရွာနေ သော အိမ်အပြင်ဘက်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။

မီးငယ်လေးသည် ရေနံဆီမီးခွက်ကလေးဖြင့် စာကျက်နေသော်လည်း
ကိုကိုကိုသာ သတိရ နေသည်။ မိုးတွေရွာနေချိန်မို့ ပိုလွမ်းမိတာလည်း
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ စာတစ်ပုဒ်ရပြီးတိုင်း ကိုကိုဆီမှာ စာအံနေကျမို့ စာရပြီဆိုလျှင်
ဒီလောကမှာ မရှိတော့တဲ့ ကိုကိုကို တမ်းတပြီး မီးငယ် ငိုမိမြဲဖြစ် သည်။

ကိုကိုနဲ့အတူ အမြဲတမ်းဆော့ကစားတတ်သော Puzzle လေးတွေကို
မီးငယ် ခေါင်းအုံး အောက်မှာထားပြီး အိပ်လေ့ရှိသည်။

လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်စဉ်ဝယ် မီးငယ်နားထဲမှာ ခြေသံလိုလို
ကြားလိုက်ရသည်။

ဝေခွဲမရစိတ်ဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ ဖေဖေရယ်လေ
မိုးရွာကြီးထဲကို ထွက်ဖို့ပြင်နေသည်။

‘မေမေရေ.... မေမေ၊ ဖေဖေ အိမ်အပြင်ကို ထွက်သွားပြီ’

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ စားပြီးသား ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောနေသော
ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ် ထွက်ပြေး လာပြီး ဦးသက်နွေကို လိုက်ခေါ်သည်။

‘ကို... ဘယ်သွားမလိုလဲ၊ မိုးတွေ ဒီလောက်သည်းနေတာ’

‘မိုးရွာတော့ ဘာဖြစ်လဲကွ၊ ဟိုမှာ ငါ့သားလေး လာနေတာ
မတွေ့ဘူးလား’

ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်သည် ဦးသက်နွေ ပြသောနေရာကို ကြည့်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ
မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့သည်။

‘သားလေး မရှိတော့ဘူးလေ ကို... သတိထားပါဦး ကိုရဲ့၊
မြင့်တို့သားလေး ဆုံးသွားပြီ လေ’

ဦးသက်နွေသည် ဒေါ်မြင့်မြင့်နွယ်ကို မယုံသင်္ကာသောမျက်လုံးများဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေပြီး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

‘လာပါ ကိုရယ်... အိမ်ထဲ ဝင်ကြရအောင်နော်’

မီးငယ်လေးသည် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို မြင်တွေ့ကြားသိရပြီးနောက်
ဘယ်လိုမှ ဟန် ဆောင်လို့မရတော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးမိလေသည်။

ဟိုးအရင်းက မိသားစုဝင် လေးယောက်ရှိခဲ့သော သူတို့၏ ကမ္ဘာလေးမှာ
အေးအတူ ပူအမျှ ဖေးကူမပြီး ရှိလည်း ပျော်ပျော်၊ မရှိလည်း
ပျော်ပျော်နေခဲ့ကြဖူးသည်။ ကိုကိုနွေဦးက သားအကြီးပီပီ မီးငယ်လေးကို
အမြဲအလျှော့ပေးတတ်သလို ညီမလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ တုန်နေအောင် ချစ်ပါ
သည်။ ဖေဖေနဲ့မေမေက သားနှင့်သမီးကို တစ်မိမိမိမိကြည့်ပြီး လိုအပ်သမျှ
ဖြည့်ဆည်းပေးတတ် သော မိဘမျိုးဖြစ်သည်။ ‘လိုတရ’ ဘဝမျိုး မဖြစ်ပေမယ့်
လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံအောင် ထား ပေးခဲ့သည်။

ရက်ရာဇာဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ပြဿဒါးဆိုတာကရော ဘာလဲ။
ကောင်းတာတွေ အပြည့်ရှိတာ ရက်ရာဇာတဲ့လား....

ဒါဖြင့် ကိုကိုနွေဦးက ရက်ရာဇာနေ့ တစ်နေ့မှာ ဘာလို့ ဆုံးသွားခဲ့ရတာ

လဲလို့ သူရဲ့ ညီမ တစ် ယောက်အနေနဲ့ မေးကို မေးချင်ပါသည်။

အခု ဖေဖေခံစားနေရသလိုမျိုး မိန်းမသားဖြစ်နေတဲ့ မေမေနဲ့
မီးငယ်လေးသည် ခံစားရပါ သည်။ ပိုပြီး ဝမ်းနည်း နာကျင်ရသလို
အမှတ်ရစရာလေးတွေ ကြုံလာတိုင်း လွမ်းရပါသည်လေ။

ဦးသက်နွေသည် ညက အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ရသည်။
သူ့စိတ်တွေက သားလေး ကို အရမ်းသတိရလာပြီဆို ထိန်းချုပ်လို့မှ မရတာ
တစ်ချက်တစ်ချက် လွတ်သွားချင်သည်။

အမှန်က စိတ်ထဲရှိရာ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သားသေတဲ့နေ့မှာ သူပါ
ရောပြီး သေပစ် လိုက်ချင်သည်။ ဒါဆို အခုလိုမျိုး တမြေမြေခံစားနေရမည်
မဟုတ်တော့ပါ။ ငဲ့ကွက်စရာ သမီးနဲ့ မိန်းမကြောင့် သူနေခဲ့ရတာ

သူ့အသိအာရုံတွေမှာ တစ်ချိန်လုံး သားအကြောင်းတွေပဲ
ရစ်ပတ်နေသည်။ မတွေ့မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားသော်လည်း တွေးနေမိပြန်ပါသည်။

ထို့နေ့က သားလေး ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသောနေ့။ မီးငယ်လေးက
သုံးတန်းဖြေသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး ထွက်လာကြသည်။

သူနှင့်မြင့်ကတော့ သားနှင့်သမီး ဖြေနိုင်ရဲ့လား ဆိုပြီး စိုးရိမ်နေရသည်။
သားလေးမျက်နှာ မသာတာ ဟိုးအဝေးကနေ မြင်နေရတာ ပဲလေ. . . .

‘သား. . . . ဖြေနိုင်ရဲ့လား’

‘ဖြေတော့ ဖြေနိုင်ပါတယ်. . . . သား ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နေတာပဲ
ဖေဖေ၊ ဘာမှတောင် ကောင်းကောင်းမမြင်ရတော့ဘူး’

‘စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ပင်ပန်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ သားရယ်. . . . အခု
စာမေးပွဲပြီးသွားပြီပဲ ဖေဖေတို့ ကန်ဘောင်မှာ လေသွားရှူကြတာပေါ့’

‘ဟင့်အင်. . . . သား အိမ်ပြန်ပြီး နားချင်ပြီ ဖေဖေ’

ဦးသက်နွေ ထင်တာက သားလေး စာကျက်ထားရလို့ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ချင်နေတာ သားက အိမ်ရောက်တော့ သူ့အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်သွားပြီး ခွေခွေလေး လှဲနေသည်။ ထမင်းစားဖို့ သွားခေါ်တော့လည်း ထမင်းစားနိုင်။ မကြာခဏဆိုသလို ထိုးထိုးပြီး အန်နေတော့ သူစိတ်ပူလာ သည်။ ပျို့ရုံပဲ ပျို့တာမဟုတ်။ ပျို့ခြင်းပြုခြင်းလုံးဝမရှိဘဲ တန်းပြီး အန်နေတာ သိပ်တော့ သဘာဝ မကျချင်။

‘သား ဆေးခန်းသွားမလား ဖေဖေလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ’

သားပုံစံလေးက နွမ်းဖတ်နေသည်။ အဖေကို သူကြည့်တဲ့ အကြည့်ကလေးက အရမ်းကို အားကိုးတကြီးနိုင်လွန်းသည်။ ဂဏှာမငြိမ်သလို တစ်ခုခုကို ချောက်ချားနေပုံရလေသည်။

သားက သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာပြီး ခေါင်းလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ရင်ထဲ၌ ဘာမှန်းမသိသော ဝေဒနာကြီး တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ် ထင့်တာလိုမျိုး စိုးရွံ့သွားတာ

သတ္တိကြောင့်လို့ပဲ သားတို့အမေကိုပါ သူခေါ်လာခဲ့ရသည်။ တစ်ခုခုဆို သူက စိတ်ခိုင်တဲ့ သူမဟုတ်။

တစ်လမ်းလုံး ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းလာသည်။

သားလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

သူတို့မြို့လေးမှာတော့ ဒေါက်တာလွန်းမောင်က နာမည်အကြီးဆုံးလို့ ပြောလို့ရသည်။ ရောဂါရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ တော်သလို ဆေးလည်း လိုက်တော့ လူတွေရဲ့အားကိုးခြင်းကို ခံရတာ ပေါ့။

ဆရာဝန်လေးက သားကို စမ်းသပ်မေးမြန်းပြီး သက်ပြင်းကျိတ်ပြီး ချလိုက်တာ သူကြား လိုက်ရသည်။

ဒါမှမဟုတ် သူ့စိတ် ထင်တာပဲလား။ ပြီးတော့ သားကို ခေါ်သွားပြီး ရန်ကုန်က အထူး ကုဆရာဝန်တွေနဲ့ပြဖို့ တိုက်တွန်းပါတော့သည်။

‘သူ့မှာ ပြနေတဲ့ Sign တွေကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးခင်ဗျာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် CT scan ရိုက် လိုက်စေချင်တယ်။ အချိန်မဆွဲစေချင်ဘူး။ ကျွန်တော် စာရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ရန်ကုန်သာ မြန်မြန် သွားတော့’

ဘာမှန်းမသိသေးပေမယ့် သားရဲ့အခြေအနေက အရေးကြီးနေပြီဆိုတာတော့ သူတို့နှစ် ယောက်လုံး သိလိုက်ပါပြီ။

သူက မြင့်ကို သားအား ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ မျက်စပစ်ပြပြီး စာရေးပေးနေသော ဒေါက်တာ အနားကပ်ကာ မေးကြည့်တော့

‘Intracranial လို့ ထင်တယ်။ ခင်ဗျား နားလည်အောင် ပြောရရင် brain tumour ဖြစ်ဖို့ များနေတယ်ခင်ဗျာ။ အရေးကြီးနေပြီ. . . . ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်ပဲ ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားပါ တော့’

ဘုရား ဘုရား၊ သားလေး. . . . ဒီလောက် ငယ်ရွယ်တဲ့ သားလေးမှာ ဒါမျိုးဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား။ မတ်တတ်ရပ်နေသော ခြေထောက်နှစ်ချောင်း အလိုလို တုန်လာသည်။ သူ့ခန္ဓာကို ထိန်းဖို့ ခက်လာသည်။

‘ဆရာ. . . . သားလေး ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲဟင် ပြောပါဦး ဆရာရယ်’

ငိုသံပါကြီးနှင့်မေးနေသော သူ့ကို ဆရာက စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ရင်း

‘သူက အသက်ငယ်သေးတော့ ပိုပြီး စိုးရိမ်ရတယ်။ ငယ်တဲ့သူတွေမှာ ကင်ဆာဆဲလ်တွေ က အရမ်းပျံ့လွယ်တာဗျ. . . . ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ. . . . ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘက်က လုပ်စရာရှိတာတော့ အကုန်လုပ်ထားရမှာပဲ’

ဆရာဝန်မို့လို့ ကံတရားကို ထည့်မပြောတာ ဖြစ်မည်။ သူပြောပုံအရဆို သားလေးမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီပဲ။ နီးနီးကပ်ကပ်မှာကို ရောက်နေပြီ။

လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူထွက်လာခဲ့သည်။ ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့လည်း သတိမရ တော့။
